dant. Teine rõõm sai temmale sest, et issa ja emma, kes tedda ollid kaua aega ja snre walloga tagga otsind, nüüd wast temmaga kokko said Kulasid poisi käest järrele, kas temmale ühtegi áppardust ei olnud juhtund, ja kui ollid teáda sanud, et Jummala arm tedda olli kaitsnud, ja et poisi lotus Jummala peále jálle olli tuggewaks láinud, siis üties issa: „Sinna olled ennast jo norelt kui holas lamba karjane üllesnáitnud; olled ennast omma ammetiga Jummala wallitsusse alla annud; kes teab et sinnust saab ehk senna pool truiks hinge karjatseks.“ — Ja kui pois táieks mehheks olli sanud, siis issa sanna temma pärrast láks tõeks. Hásti õppetud ja sures kolis walmistud noor mees sai kirriko ammeti peále ja olli omma koggodusele úsna truiks hinge karjatseks. Hádda ja ahhastusse páwal waatsid koggodusse liikmed pústi temma peále, ja korjasid ennestele temma käest kindlat meelt ja lotust taewase Jssa

peále. Waatsid agga ka úhtlase temma tüddimatta truusse peále, misga temma omma ammetit üllespiddas, ja waatsid weel temma jummalakartlikko ellamisse wisi peále. Se teggi mitmele koggodusse hulgast sedda suurt hinge head, et nemmadgi ennestele korjasid au Jummala ja inimeste juurest omma ammeti truusse ja ilmalaitmata ellamisse wisi lábbi.

II.

Úks moisa wannem, kes rikkas mees, tulli omma wilja wáljalt árra ja kallas koio pole. Seál wáljal olli keik nenda Jummala käest õnnistud sanud, et ennamiste igga silm ja südda, mis sedda rohket Jummala armo seál nágai, piddi rõmo ning tánnoga táidetud sama. Waene rikkas perremees úksnes ei tunnud sest rõmust egga tánnust ei ühtegi ommas südames. Kurwanáolist ja nukra melega náhti ollewad: Pea langes rinna peále.